

Sygn. akt V Pz 23/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2017 roku

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Magdalena Marczyńska (spr.)

Sędziowie: SO Beata Łapińska

SO Urszula Sipińska - Sęk

Protokolant: asystent sędz. Adrian Dudek

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2017 roku

w Piotrkowie Trybunalskim na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. S.

przeciwko (...) Spółka z o.o. w P. i J. Ś.

w przedmiocie zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego

w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 3 sierpnia 2017 roku, sygn. akt IV P 61/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 października 2014 roku, sygn. akt IV P 61/14 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie z powództwa przeciwko (...) Sp. z o.o. w P. i J. Ś. o ustalenie zatrudnienia w warunkach szczególnych oddalił powództwo przeciwko J. Ś. (punkt 1 sentencji wyroku) oraz „ustalił, iż powód S. S. był pracownikiem pozwanego (...) Sp. z o.o. w P. w okresie od września 1976 roku do 25 czerwca 2012 roku będąc zatrudnionym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku lakiernik, szlifierz powłok lakierniczych wykonywał prace wymienione w Wykazie A, Dziale XIV, poz. 17 – lakierowanie ręczne lub natryskowe – niehermetyzowane – Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze”. W punkcie 3 sentencji wyroku Sąd Rejonowy wskazał, że wyrok w stosunku do (...) Sp. z o.o. w P. jest wyrokiem zaocznym.

W piśmie procesowym z dnia 23 czerwca 2017 roku powód S. S. wniósł o sprostowanie wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 października 2014 roku poprzez wskazanie jako daty rozpoczęcia pracy 3 września 1973 roku zamiast zawartego w wyroku września 1976 roku.

Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2017 roku, sygn. akt IV P 61/14 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił wniosek S. S..

Sąd I instancji przywołał przepis art. 350 § 1 k.p.c., który stanowi, że sprostowanie orzeczenia może nastąpić, jeżeli w tym orzeczeniu wystąpiły niedokładności, błędy pisarskie, rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Zdaniem Sądu

Rejonowego, redakcja tego przepisu wskazuje, że wszystkie wskazane wadliwości orzeczenia charakteryzować muszą się oczywistością, która wynikać będzie bądź z natury samej omyłki, bądź z porównania orzeczenia z treścią innych dokumentów zgromadzonych w sprawie.

Dokonując analizy treści wyroku Sąd I instancji wskazał, że brak jest w nim omyłek pisarskich. Podniósł mianowicie, że treścią roszczenia powoda nie było ustalenie okresu zatrudnienia u pozwanego w ogóle, ale ustalenie okresu pracy w warunkach szczególnych. Sąd Rejonowy zaznaczył, że powód wskazał wrzesień 1976 roku jako początek świadczenia pracy w warunkach szczególnych zarówno w piśmie procesowym z dnia 19 sierpnia 2014 roku, jak i w swoich zeznaniach na rozprawie w dniu 14 października 2014 roku. Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy skonstatował, że żądanie powoda zawarte we wniosku o sprostowanie wyroku wykracza poza ramy objęte postępowaniem w sprawie, a wyznaczone przez treść powództwa powoda. Z tych też względów Sąd I instancji orzekł jak w sentencji postanowienia.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł w dniu 11 sierpnia 2017 roku S. S.. Zarzucił, że w wyroku Sąd Rejonowy popełnił błąd, bowiem jako datę rozpoczęcia przez powoda pracy wskazał wrzesień 1976 roku. Tymczasem powód rozpoczął pracę w dniu 3 września 1973 roku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Przepis art. 350 § 1 k.p.c. stanowi, że Sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Przedmiotem sprostowania może być wyłącznie błąd popełniony przez sąd, także wówczas, gdy wynika on z powielenia błędu strony. Niedokładności, które podlegają sprostowaniu, mogą polegać na niewłaściwym użyciu nazwy strony przez zastosowanie nazwy niepełnej, niewłaściwego skrótu, nieprawidłowej kolejności wyrazów, itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2006 roku, sygn. akt V CSK 139/06). Sprostowanie wyroku nie może doprowadzić do merytorycznej zmiany orzeczenia zarówno pod względem przedmiotowym, jak i podmiotowym (por. wyr. SN z 3.9.2010 r., I PK 67/10).

W przedmiotowej sprawie powód nie dochodził ustalenia zatrudnienia w ogóle, jak słusznie zauważył Sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu. Dochodził ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych i to było kwestią sporną. Jednocześnie powód wskazał, że żąda ustalenia, iż pracował w warunkach szczególnych od września 1976 roku. Taką datę rozpoczęcia pracy w warunkach szczególnych wskazał w piśmie procesowym z dnia 19 sierpnia 2014 roku, złożonym w związku ze zobowiązaniem do sprecyzowania żądania. Także w pozwie powód podał, że w warunkach szczególnych rozpoczął pracę po ukończeniu szkoły, to jest w 1976 roku, „w wydziale, gdzie panowały warunki szkodliwe”.

Tak sprecyzowane żądanie rozpoznał Sąd Rejonowy i w wyroku z dnia 28 października 2014 roku uwzględnił je w całości. Z wyroku tego, jakkolwiek sformułowanego nieco chaotycznie, wynika bowiem, że okres pracy w warunkach szczególnych uznany przez Sąd (a nie okres zatrudnienia u pozwanego w ogóle), to okres od września 1976 roku.

Wobec tego uznać należało, że brak jest podstaw do zmiany orzeczenia. Dlatego też, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.